

Tolcsvay László-Müller Péter-Müller Péter Sziámi:

MÁRIA EVANGÉLIUMA

ROCKOPERA ORATÓRIKUS ELŐADÁSA

Előadja: SÁFÁR MÓNICA, SASVÁRI SÁNDOR,
TOLCSVAY LÁSZLÓ, TÓTH JÓZSEF
valamint a ROTUNDA ÉNEKEGYÜTTES ÉS SZÓLISTÁI
Vezényel: TÓTHNÉ MÓZER ANNAMÁRIA

1. INTROITUS

JÁNOS: Én, János,
Testvéretek a bajban és társatok az üldöztetésben,
Elmondom néktek Mária történetét.
Ha lehunyom a szemem, csakis az ő arcát látom,
Száján révült mosolygás
És összepréselt szemhéjai alól könnyek törnek elő.
Ki az, ki ismeri e könnyeknek ízét?
Ki az, aki tudja, mit rejt e mosoly?
Ki az, aki érti, mit jelent embert szülni erre a világra?
Senki.
Mert nem az Úr a legnagyobb misztérium,
Nem az ő Igéje a legnagyobb titok:
Az anya szíve az, ami megismerhetetlen.
Elindulok hát ebben az ismeretlenben,
Mert meg akarom tudni, hogy ki volt Mária,
S hogy mért mondta Jézus, hogy ő az én anyám.
Látom vágyakozni. Látom teljesülni.
Látom fölragyogni. Látom elmerülni.
Kínban, szenvedésben. Látom őt dicsőségben.
Látom őt áldottan, és látomátkozottan.
És látom szegényt, ahogy üvölt rá a nép,
Mert Jézus az ő fia.
Nem ismertem még, bár tudtam nevét,
Úgy hívták: Mária.

2. PASSIO

KÓRUS: Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!

JÁNOS: Lássátok, testvérek, íme az ember!
Nincs rosszabb állat, ha gyilkolni tud.
Fetreng a vérben, s míg gyűlöl és szűkül,
Nem venné észre, hogy mily mélyre jut.

HANGOK: Asszony, te miért nem örvendesz velünk?
Ne állj itt némán, ez ünneprontás!
Örvendj, hisz végre megtisztul népünk,
Halljuk, hogy ujjongsz, te is kiáltst!

KÓRUS: Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!

JÁNOS: Lássátok, testvérek, rettegetem én is,
Kínlódva álltam, és néztem csupán.
Szólhattam volna, s csak hallgattam mégis,
Szavaknak korbácsa hogy sújt le rám.

HANGOK: Nézzétek, ő az, a lázadó anyja!
Nem restell itt állni, ostoba szajha!
Vegyétek szemét, dobjátok fiára,
Hagy lássa jobban, kit szült e világra!

KÓRUS: Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Feszítsd meg! Feszítsd meg! Feszítsd meg!
Emléke vesszen el! Öljük meg őt!

3. JÉZUS HALÁLA

JÉZUS: Asszony, íme a fiad!
János, íme az anyád!
Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet...
Szomjazom

JÁNOS: Idegen test, idegen illat,
Vér-, veríték-, és ecetszag.
Jézusnak anyja. – De miért enyém?
Mit meg nem adnék, hogyha érteném...
S hogy honnan benne a végtelen erő
Melynek forrása csupán sejthető.

JÉZUS: Szomjazom... Szomjazom...
... Bevégeztetett.

4. STABAT MATER

MÁRIA: Íme, hát megtörtént, amit akartál,
Meváltás másnak, csak nekem áldozat!
Rettentő fények közt távolodsz tőlem,
Jézuskám, meghaltad hát halálodat.
Szédülten állok, megzavarodva a kintől,
Ily könnyek ízét nem ízleltem soha még.
Vártam tán én is, hogy végül egy napon így lesz,
Fáj mégis, bár sejtettem rég.
Tudtam, meghalsz mindenképp,
Tudtam, szólít majd az ég,
Menj hát, menj Fiam!
Fáj! Még várj!
Vagy indulj inkább, hagyd itt hát
E bűnös, vérző Golgotát,
E hitvány földet.
Jól van, menj, szabad immár a kintől,
Dolgodnak itt vége már.
Menj, Fiam, menj!
Munkádat elvégezted már.
Menj, Fiam, menj!
Rád most az Úrnak trónja vár.
Menj, Jézus, menj!
Trónszéked foglalj el, Fiam!
Menj, Jézus, menj!
Hol lelked végső békessége van.
Hagyd itt a vért, hagyd itt a sok gyűlölködőt,
Hagyd itt Fiam! – Térdel majd oltárod előtt,
Ki ellenedre tört,
Menj csak, hisz gyászol immár örökké a Föld,
Fiam!
Menj hát, hol hozzád minden jó!
Vár rád a menny, Megváltó, édes Megváltó!

ÉGIEK: Jöjj, édes Jézusunk, jöjjél!
Jöjj, Jézus, jöjj!
Vár rád a menny!

MÁRIA: Jézus menj!

5. DIES IRAE - A HARAG NAPJA

JÁNOS: Pusztuljon mind, aki tette!
Rothadjon széjjel a teste, ha kezét emelte a
Mennyei Mesterre! Pusztuljon pokloknak
Rettentő mélyén!
Kínban vesszen el!
Kínok közt égjen, és a sátán táncoljon a hátán!

Pusztuljon mind!
Vesszen csak mind!

Jöjjön el a bosszú napja!
Legyen csak átkozott mind, aki bajt hozott
Urunkra!
Dögvészben, leprában, mocskának búzhödött
Poklába fúlva.
Kínban vesszen el!
Mind önnön holt anyjával háljon, féreggé váljon!

Pusztuljon mind!
Vesszen csak mind!

Jöjjön el a harag napja!
Sújtson le rájuk az Isten haragja, hogy írmagja
Ne nőjön többé, ki keresztre adta, s a
Gyűlölet marja!
Kínban vesszen el!
Reszketvén bosszúját az Úrnak mind a porba hullnak!

Pusztuljon mind!
Vesszen csak mind!

6. IMA A GYLKOSOKÉRT

JÉZUS

JÁNOS

Te nem gyűlölhetsz senkit, János,
Akkor sem, Ha a gyilkosod,
Te áldd meg őt!
Hisz a végítélet eljő,
S csupa bűnös vall majd színt
Az Úrnak trónja előtt.
Te ne ítéld,
Csak megbocsáss,
Hogy üdvösséggel teljen
A földi lét!
Hisz a végítélet eljő,
S ők úgyis megbűnhődnek
Bűneikért.

Ó, édes Jézusom
Szólj rám!

Szólj csak rám!
Gyere, szólj hozzám,
Jézusom!
Uram,

Jézus!

Jól van!

Jól van,
Úgy legyen hát!
Imádkozzunk együtt
A gyilkosokért,
Hisz a bűneiktől terhes
És a megbocsátást

Ima szóljon hát!
A gyilkosokért!

Ima, sóvárogja már

Sóvárogja már
Csakis a lét.
Mert hasztalan
A gyűlölet,
Az égi bíró úgyis ítéld
Szüntelen.

A lét!
Mert hasztalan
A gyűlölet,
Ha az Úr ítéld
Szüntelen.
Hisz a végítélet
Eljő,
S nem marad
Bosszultatlan
Bűn sohasem.
Úgy legyen!
Úgy legyen!

Hisz a végítélet
Eljő,
S nem marad
Bosszultatlan
Bűn sohasem.
Úgy legyen!
Úgy legyen!

7. MÁRIA IFJÚSÁGA

JÁNOS: Látom az ifjú Máriát mezítláb szaladni a réten,
Látom; hogy talpai mind a fűszálakból
Az élet szikráit magukhoz vonzzák,
Látom, hogy csivitel templom szüzeivel,
Dalol, s imádkozik, örvend, s várakozik.
Betöltötte lényét ez a várakozás.
Nem tudta, mire vár, csak tudta, hogy szeret,
Nem tudta, kire vár, csak tudta: szerelmes.
Nem tudta, hogy kibe – mind széles világba?
Kibe hát? – Istenbe? Virágba? Magába?
Bimbózó magába? Az ölelő csöndbe?
Vagy a csöndes imán, csöndes önmagában
Foganó virágba?
Odaadta magát, minden ölelését,
Minden vágyát, érzését, mindent: az imába.

8. MÁRIA A KÚTNÁL

MÁRIA: Szerelem! Ki lehet? Hol az én mátkám?
Nem tudom, áhítom csak a lelkemben.
Szerelem, gyere hát, gyere, változtass át,
Kérlek már, jöjj el, jöjj el, te ölelj engem!
Repülök, zuhanok! Remegés, mámor,
Izzó kút, fényörvény engem vár.
Les a Hold, rám hajol, forrás hozzám titkon szól,
Fű dalol, hogy a kedvesem eljön már.
Úgy várom, kívánom,
Tégy hát csodát, változtass át!
Szerelmem, hív a lelkem,
Sóvárog rád! Ismerj meg hát!
Szerelem, te üzenj, ha ölel lágy szél,
Fényetek csókolgasson, csillagok!
Gyere szél, öleljél! Napfény, engem szeressél!
Érzem már, fényes kedvesemé vagyok!
Jöjj hát, kedvesem! Jöjj, válassz engem!
Úgy imádlak én, halld hát imám,
Jöjj el hozzám! Jöjj el hozzám!

9. ANGYALI ÜDVÖZLET

ARKANGYALOK:

Üdvözlégy, Mária! Üdvözlégy, Mária!
Mária, Mária! Üdvözlégy, Mária!
Kegyelemmel teljes! Az Úr van teveled,
Áldott vagy te az asszonyok között.
Áldott vagy, áldott! Áldott vagy, áldott!
Áldott vagy, áldott!

Üdvözlégy, Mária! Üdvözlégy, Mária!
Mária ne félj, az Ég Ura küldött,
Igéjét fogadd be szerelmes méhedbe!
Áldott vagy, áldott, áldott égi kinccsel,
Lángoló karjával átölelt az Isten!

Üdvözlégy, Mária! Üdvözlégy, Mária!
Vágytál szerelemre? Megkapod hát, íme!
Kire sóvárogtál, kiért imádkoztál,
Kit hívtál, s reméltél, hitvesed, kedvesed,
A te szerelmesed immár benned él.
Hívd úgy, hogy: Jézus!

Üdvözlégy, Mária! Üdvözlégy, Mária!
Készülj a magányra, készülj a reményre,
A reménytelenségre,
Készülj gyalázatra, készülj dicsőségre,
Készülj kínra, vérre, és beteljesedésre!
Élted minden perce farabokra törik,
Az egyik fele édes, a másik fele méreg.
Örökös félelem és örökös béke.
Földönfutó leszel, s a világ áld majd érte.

Üdvözlégy, Mária! Üdvözlégy, Mária!
Legnagyobb magány a végső ölelés,
Legnagyobb kín a beteljesedés.
Üldözik a vakok a fényt és a látót,
S a fiad látó lesz majd, mindent látó látnok.
Kéred-e, Mária?
Szólj hát, ha kéred?

MÁRIA:

Hívom, várom, kérem!
Amióta élek,
Csakis őt szolgálom,
Övé vagyok régen.
Övé testem-lelkem.
Jöjj, kedvesem, jöjj hát,
Jöjj és lakjál bennem!
Arcom legyen arcod,
Vérem legyen véred,
Dobogjon a szíved,
Dobogjon a szíved!

ARKANGYALOK KARA: Úgy legyen!
Üdvözlégy, Mária!
Úgy legyen. Úgy legyen!
Földön és mennyekben!
Lenn a Földön: örvény.
Fenn az égben: törvény.
Ami fönt az Isten,
Az lent a szerelem.
Amit megköt, többé
El nem oldja semmi sem.
Mária! Mária! Mária!
Úgy legyen! Úgy legyen!
Mária!

10. JÁNOS DALA A TÖRTÉNELEMRŐL - HERÓDES - ANYÁK SIRALMA

JÁNOS: Történt mindez még midőn
Rómától félt minden.
Úr volt mind a lelkeken,
Úr volt minden kincsen.
Mehalt még a nyelve is!
Csúfos sorsa int:
Gögös, nagyzó tervek, ím
Porrá hullnak mind.

Bábszínházban bábkirály:
Heródes, a Róka,
Országunknak szégyenét
Dróton húzza Róma,
De jó már, jó a Messiás,
Nem lesz Úr itt senki más.
Jóslásokban benne áll:
Eljő Jézus Király!

És mert tudta pontosan,
Hogy a hatalma végére ér,
Heródes, a Róka úgy tett,
Mint bárki más, aki fél.

HERÓDES: Urak, most rövid leszek, csakis a lényeket,
Mert nagy a veszély, és már a kapuban fenyeget!
Ma hírül hozták nekem megbízható bölcsek,
A kikben soha nem csalódtam még,
Hogy most születik meg a rég várt Messiás,
Akit majd imádni fog itt – na ki? – Hát a nép!
Mert lesz néhány trükkje, hogy e hiszékeny csürhe
Még elhiggye neki, hogy az Uristen küldte.

És bár akadt már egy pár
Önjelölt, aki magasba tört,
De, hogy valaki jöjjön, és a helyünkre törjön,
Olyat még nem látott e föld.

De ti majd meglátjátok, hogy megváltoztat
Ez a megváltó itt mindent, de mindent,
Ha nem vigyázunk a rendre (és magunkra)
Még menekülnünk kell innen.

Nekünk nem kell, nem kell Messiás!
Nem kell, nem kell Messiás!
Nem kell, nem kell, nem kell Messiás!
Nekünk nem kell Messiás!

Itt élünk Rómától jó távol, de mindent összevetve
Mégis túl közel,
Naponta nyomaszt az érzés, hogy szoros az őrzés,
Hogy titkon folyton megfigyel.
Én babonás, nyugtalan népemet
Hajánál fogva tartom a szakadék felett,
Erre jön ez az ember, aki semmire nem figyel,
És behülyíti őket az ígéreteivel.

KÓRUS: Nekünk nem kell, nem kell Messiás!
Nem kell, nem kell Messiás!
Nekünk nem kell, nem kell Messiás!
Nem kell, nem kell, nem kell Messiás!

HERÓDES: Na most, ha megkérdezzük, nem biztos,
Hogy megmondják,
Hogy melyikük a zsidókirály,
Ezek a kisdedek annyira egyformák,
Hogy legjobb, ha egy se szaladgál!
És nagy a gond nagyon, hogy hogy üssük agyon,
Épp ezért legjobb, ha parancsba adom,
Hogy Betlehembe sietve menve
Küldjétek vissza mindet a mennybe.
Betlehembe sietve menve
Küldjétek vissza mindet a mennybe!
Attól tartok, nincsen más kiút:
Meg kell ölnünk minden kisfiút!
Mind-mind gyanús, bármelyik lehet,
Meg kell ölni minden gyermeket!

ANYÁK: Vérben szültük gyermekünk,
Jaj, hogy vérét ontják,
Karddal törnek ellenünk,
Ádáz horda ront ránk.
Szörnyű, véres áldozat,
Sújtson rájuk kárhozat!
Halld hát, Isten, átkomat!
Sújtsál rájuk már!

KATONÁK: Nem kell, nem kell, nem kell Messiás!
Nem kell, nem kell, nem kell Messiás!
Nem kell, nem kell, nem kell Messiás!
Nem kell, nem kell, nem kell Messiás!

ANYÁK: Vér és kín és szenvedés,
Végünk immár, végünk
Sírás sorsunk, rettegés,
Mért hull könnyünk, vérünk?
Vér és kín és zűrzavar!
Ártatlant mért sújt a baj?
Mondjátok hát végre, mért?
Mért hull könny és vér?
Szörnyű véres áldozat,
Sújtson rájuk kárhozat,
Halld hát Isten, átkomat,
Sújts le rájuk már!

11. JÁNOS A FÁJDALOMRÓL ÉS A TÖRVÉNYRŐL

JÁNOS: Vér és szenvedés!

Nem fog a gonoszságon átok!

Hallgat felettünk némán az égbolt,

Nem válaszol már, hallgat, ki rég szólt.

Árva anyáknak fáj nagyon,

Hogy árva a földön a fájdalom.

Lám, de az, akit ölni vágytak

Születik épp, hol százat ölnek,

De az az egy az éppen,

Akit a gyilkos féljen,

Él, aki kell, hogy éljen!

Él! Örök úr a Törvény,

Túl csecsemőknek kínjain, mert a Földön

Minden törvényt tölt be; ím!

12. A SZENT CSALÁD

JÓZSEF: Én nem volnék más,
Csak egy egyszerű ács,
Soha nem voltam sem más, se több.
Ha kért bárki ember,
Tán bírtam a két kezemmel
Ácsolni házat s tetőt.
Én nyugodtan aludtam
Mindig, míg egyszer csak
Álmomban egy angyal nem szólt,
Hogy Máriám Istent fogant,
S én az ő házát
Ácsoljam már mostantól...
Mert az Úr
Épp hozzám küldte el Szent Fiát
És az Úr volt az, ki rám bízta Máriát.

MÁRIA: Szépségem, kedvesem
Itt vagy te végre,
Ismerős, idegen.
Szunnyadj a mellemen,
Aprócska Isten,
Meváltóm, mindenem!
Mert az Úr
Épp hozzám küldött el, jól tudom,
Hát jöjj, test a testemből, Jézusom!

ANYÁK:

Vér és könny és
szenvedés
Bánat, kín és rettegés

Minden gyermek sorsa
már
ártatlan halt kíahalál.

JÁNOS:

Vér és kízás,
Orvosolatlan szenvedés,
Kisded menekül,
Csillapítatlan rettegés.
Sírás, remegés, ennyi
a gyermek sorsa már,
Szörnyű szerep és
ártatlan halt kíahalál.

MÁRIA és JÓZSEF

Jézuskám, szépségem

Szunnyadj csak békén,
Kincsem!
Körülöttünk szörnyű
Látomás.

Jézuskám, szépségem,

Szunnyadj csak békén!

Mért, hogy remegnünk
kell szüntelen
Mért?
Mért kell félnünk? Mért?

JÁNOS

Mért nem nőhet
Békességben, mért?
Mért is bujkál
Jézusunk!

Mért nem oszthat
bölcsséget?
Bölcsőjétől áldást,
melyre vágyakozunk?

Mért, hogy rettegnünk
kell szüntelen?
Mért? Mért van így?
Mért kell félnünk? Mért?

JÓZSEF: Atyámnak Szent Fia, kicsiny fiam,
Eléggé zavaros minden,
De tudnunk kell szeretni azt, ami van,
És elég, ha érti az Isten...

JÁNOS: És elég, ha érti az Isten...

13. MÁRIA ÁRIÁJA

MÁRIA:

Mária!

Részeg vagyok, az örömtől részeg,
Mámort érzek, mint bárki,
Mint bármely nő, ki világra hozta gyermekét.

Álmodom, lehet, hogy álom e mámor,
Vagy örült vagyok tán, hisz örült
S túl vakmerő, ki szülni mer e földre még!

Lázadó vagyok, meg örült,
De anyának király, kit ő szült,
És minden asszony isteníti gyermekét.

Jézusom.
Gyermekem.

Tanuld meg hát:
Ő így néz rád!
Anyád így lát: hol állsz, egy istent lát!

Fölötted glória!
Dicsőség, glória!
Király és Isten szunnyad az ember fiában, igen.

Hát lásd,
Értsd meg, hogy isten vagy!
Élj bátran,
Találd meg álmaidat!

Hát láss!
Szerelmünk Istenben testté lőn benned már,
Tebenned, Gyermekem!
Gyermekem.

14. EPILÓGUS – MENEKÜLÉS EGYIPTOMBA

- JÁNOS:** Bizony! Király és Isten szunnyad az ember fiában!
No meg egy állat... Üdvözlégy, Mária!
- JÓZSEF:** Mária, Mária!
El kell innen mennünk,
Mindegyik veszélyes!
- MÁRIA:** József, bízzál bennük!
- JÓZSEF:** Nem bízok egyben se,
Ismerem a népet.
- MÁRIA:** Jó emberek, hidd el,
Félnek csupán. Félnek.
- JÓZSEF:** Aki fél, az nem jó,
Veszélyes a gyáva,
Nincs jó ember egy se,
Nincsen Júdeába'!
- JÁNOS:** Öle alig zárult,
Méhe még sebesült,
Szamárnak hátára
Így ült a menekült.
S az egyetlen ponton,
Hol tán biztonságban van,
Anyja mellén szunnyadt
Világnak Királya.

15. JÉZUS AZ ÉLETRE HÍV

JÉZUS: Én vagyok az Út, az Igazság, és én vagyok az Élet!
Én vagyok a forrás, és a kút, én felfrissítlek téged!
Ím, az élő kenyér, mit az Úr szolgál néked,
Mennyei kéz, ami meggyógyít, és éltet!
Én vagyok a Fény, az Üdvösség, mert én vagyok a Lélek!
Én vagyok a jel, támadj fel, mert nem kell immár félned!
Gyere, kelj fel és járj! És áldjad az Úr nevét,
Mert lám, boldog mind, aki nékem szánja életét!

KÓRUS: Élet! Élet!

JÉZUS: Jöjj, hisz a fénylő mindenségbe hív ez az Út!
Gyere hát, hisz a Fénytől az Úton minden, lásd, kivirult!
Mert a Feltámadás, az Ég Üdve várva vár!
Hív ez az Út, gyere hát, hogy az Üdvösségre rátalálj!

KÓRUS: Élet! Élet! Élet!

JÁNOS: Ó, édes Jézusunk, szólj hát!
Szólalj hát!
Szólj hozzánk, Jézusunk!
Édes Jézus!

KÓRUS: Jézusunk a fénylő Mindenség, Jézusunkhoz hív ez az Út!
Jézusunk a tiszta édes víz, az áldás, melyre vágyakozunk!
Az Út! A Fény!
Üdvözül minden lélek!

16. JÁNOS A TÖNKRETETT LÉTRŐL

JÁNOS: Emlékeim kútja itt harminc évet elnyel,
Véle vagyok újra, megyünk a szent hegyre
Vonszolódó lelkek, jön föl a szegénység
Hurcolja mindenki lelke sötéttségét.
Jő a horda, jő a hegyre, test és lélek föntre vágy,
Azt reméli, elveszíti minden kínját, bánatát.
Bénák, sánták, vakok várják: Égi Mester, tégy csodát,
Lent a létet tönkretették, lent már nem bírják tovább.
Íme; az ember ennyi, lásd! Nem képes már tenni mást:
Bűnösen él, bűneiért rettegven a számadást.
Íme, az ember védtelen,
Bűn a sorsa és félelem,
Bezápult az élet,
Búzós lett, ronda,
Isten neve lehullott a porba.
De mi még alább zuhanunk,
A pornál is lejjebb.
Ölünk és rombolunk,
Józan, hideg fejjel,
Megvakult az ember,
Süket lett a jóra,
De látni szeretne
És vágyik a szóra.

KÓRUS: Könyörülj! Könyörülj! Könyörülj meg nekünk!
Kegyelem! Kegyelem! Kenyeret kér népünk!
Könyörögj! Könyörögj! Könyörögj hát értünk!
Kenyeret! Kenyeret! Kenyeret kér népünk!
Könyörögj hát értünk! Könyörülj meg, Jézus, kérünk hát!
Jézus! Jézus! Jézus!
Kérünk, Jézus, kérünk hát!

JÁNOS: Halljátok hát, hogy a szavakkal,
Amikre Mária tanította,
Ím, így szóla Jézus:

17. HEGYI BESZÉD

JÉZUS: Mi Atyánk,
Ki vagy a mennyekben,
Szenteltessék meg a Te neved,
Jöjjön el a Te országod,
Legyen meg a Te akaratod,
Mint a mennyben, úgy a Földön is,
És a mi égi kenyerünket add meg nekünk ma

KÓRUS: Kenyeret! Könyörülj!

JÉZUS: És bocsásd meg a mi vétkeinket,

KÓRUS: Könyörülj! Kenyeret!

JÉZUS: Miképpen mi is megbocsátunk
Az ellenünk vétkezőknek,
És ne vigy minket a kísértésbe,
De szabadíts meg a gonosztól. Ámen.

KÓRUS: Szabadíts meg!
Kenyeret!
Könyörögj értünk!
Könyörülj!
Szabadíts meg!

MÁRIA: Bárányt szültem én a farkasok közé!
Jaj, ne hagyj, hogy elveszítsem én!
Védd meg őt, uram, ó védd meg őt!
Védd meg őt, uram, én féltem őt!
Meg fogják ölni őt...

18. AZ ÁLDOZAT HARCOSAIHOZ

TANÍTVÁNYOK: Taníts meg minket, Jézus
Taníts meg minket, Jézus

JÉZUS: Mit el nem mondhat emberi szó
Ami csupán a tettel tanítható
Az áldozat fénye járja át
Fölszámolja az éjszakát
A részvét útja a tiszta út
Alázattal végezd a dolgod
Boldogíts és úgy légy boldog!

JÉZUS: Ha nem lehetek már közöttetek
Az elesettekhez szegődjeteK
A szolgálat parancsa hasson át
Pusztítsátok az éjszakát
A részvét útja a tiszta út
A fénylő híd, amin visszajut minden
Nincsen ott hídpénz, a tiéd az ingyen!

JÉZUS: De ne higgye senki, hogy sima az út,
Hogy könnyű az alázat súlya!
Roppant a terhetek, de ti csak menjeteK,
KeljeteK útra!
És a világot forgassátok fel!
Nem a béke a cél,
Nem vár majd rátok se család, se otthon,
Ha harcba szálltok a lelkek üdvéért!

JÉZUS: El nem mondja emberi szó

JÉZUS: A tettek útja a tiszta út
Hát tiszta lábbal járjátok végig,
Ti vagytok, kik a MennyeKet védik!

TANÍTVÁNYOK: Taníts meg minket,
Taníts meg minket,
Taníts meg minket, Jézus

19. MATER MEA

EGY HANG: Uram jöjj, itt állnak anyád és testvéred!
Uram jöjj, szólni kívánnak véled!

JÉZUS: Ki az én anyám?
És ki a testvérem?
Ti vagytok az anyám!
És ti vagytok a testvérem!
Aki teljesíti Atyám akaratát,
Az az én testvérem,
S az nékem az anyám!

20. MÁRIA KÖNYÖRGÉSE

MÁRIA: Atyám, Atyám, miért hagytál el engem?
Mért kell immár félelemben lennem?
Mért adtad őt nekem, hogyha visszavetted?
Fájdalom szeretni, ha engem nem szeretnek!
Pokol szeretni, ha nem szeretnek.

Fáj, hogy messze van,
S úgy félttem őt, uram,
Nem élném túl, ha elveszíteném,
Bár nem volt soha az enyém.

Én Uram, Istenem,
Vedd el a félelmem!
Hagy legyek újra önmagam,
Ments föl, kérlek, Uram!

Bárányt szültem a farkascorda közé, én Uram,
Óvtam, ahogy csak bírtam, s most kifosztva sírok egymagam.

Gyöngé asszony, az vagyok csak,
Ments föl immár engem,
Oldozz föl e csapdából, ó,
Add, hogy ne szeressem!

Ments föl, ó Uram!
Jaj, oldozz föl e csapdából,
És add, hogy ne szeressem!

||: És add, hogy ne szeressem! :||

JÁNOS: Hallgat fölötte némán az égbolt,
Nem válaszol már, hallgat, ki rég szólt,
Árva anyának fáj nagyon,
Hogy árva e földön a fájdalom.

Ám eljött hozzá Jézus aznap este,
Megállt előtte.
A szemét kereste.

21. JÉZUS ÉS MÁRIA

JÉZUS: Hívtál, anyám.

MÁRIA: Szomjas vagy? Éhes?

JÉZUS: Csakis az igére.

MÁRIA: Mit akarsz hát tőlem?
A dolgomat véled én már betöltöttem,
Mit asszony adhat, megkaptad tőlem.

JÉZUS: Így igaz. Köszönöm néked.

MÁRIA: Ne köszönd, Jézus: magamért tettem.
A semmiből, egy vágyból embert teremtettem,
Álomban éltem, és szüntelen kértem,
Hogy mutasd meg, Jézus az arcodat.
Angyalok tudatták jöttödet vélem,
Hogy imámnak visszhangját hallottad az égben,
S álomból életre fogansz a testemben
Köszönöm, Jézus, hogy az anyád lehettem!

JÉZUS: Mért beszélsz a múlttól?
Mért nem látsz a jövőbe?
Mi össze vagyunk kötve
Mindörökre!

MÁRIA: Örökre! Örökre! Ez férfiszó,
Mit asszony teremt, az mindig mulandó,
Az arcod, a szemed, a tested halandó
Jézus! Rossz napok jönnek,
A nép elhagy, s a főpapok megölnek!

JÉZUS: Így lesz, hiszen így áll az Isteni Tervben,
Pusztuljon a mag, hogy a gyümölcs teremjen!
Meg kell, hogy haljak, de ne hidd, hogy hiába,
Fájdalmad megváltás, áldás a világra.
És ha jó az órám, s széjjeltépnek,
Kérlek, anyám, ne a testem nézzed!
Vesd föl a szemed, nézz föl az égre,
Hagyd, hogy a fény a lelkedet érje
Értsd meg a sorsom, s ha fáj majd nagyon,
Tudásod enyhítsen fájdalmadon:

Én a Napból jöttem el!
Csak fénné válok újra!
Csak visszatérnem kell!
Anyám, engedj az útra!

MÁRIA: Test a testemből, gyermekem, szentem,
Gonosz egy terv az, ha elhagysz érte engem...

JÉZUS: Én a pusztában már a kísértést legyőztem.
Szűköl a Gonosz, menekül tőlem.
Megrendült előttem a sötétség hatalma,
Anyám, ó anyám, csak te állsz az utamba!
Ki megtart: elveszít. S ki elenged: megtart
Ha szeretsz: elengedsz. Ha marasztalsz: elhagysz.

MÁRIA: Jézusom, Báránycám, örültem Néked,
Hagyj el, ha menned kell, s ne hagyd, hogy féljek.
Védtelek, óvtalak, gyönyörködtem benned,
Ég veled, Jézusom, Mennyei Gyermekek.
Mondd meg, mit tegyek?

JÉZUS: Adj vissza sorsomnak és engedj az utamra!

MÁRIA: Legyen hát, ahogy a teremtő akarja.
Menj, Fiam, menj! Ég áldjon téged, gyermekem,
Menj, fiam, menj! Indulj hát, immár engedem.
Menj, Jézus, menj! Többé nem tartóztatlak már.
Menj, Jézus, menj! Ott lelked végső békessége vár.
Hagyj itt fiam! Ne aggódj hát anyád felől,
Menj, Jézus, menj! Indulj csak trónusodra föl.
Fennen tündökölj!
Hagyj itt, s én várom majd, hogy újra értem jöjj, fiam!
Menj hát, hol hozzád minden jó,
Országod vár, Megváltó, édes Megváltó!
Menj hát, gyermekem! Menj, hagyj itt engem!
Vár rád az Út! Vár rád a menny!
Menj, Jézus, menj! Menj, fiam, menj!

JÁNOS: Ketten vesztették el a gyermeküket: Mária és az Isten.
S bár asszony volt Mária, törékeny, földi ember,
Veszíteni úgy tudott, mint az Isten.

22. MÁRIA HALÁLA

JÁNOS: Testvéreim, ti azt mondjátok,
Boldog volt Mária.
Mert boldognak akarjátok látni,
Hogy ne kelljen emlékeznetek
A bűnre,
Amely boldogtalanná tette őt.
Ó nem, Testvéreim!
Mária nem volt boldog
Félt az emberektől,
Sírt, ha a fiára gondolt!
A köntösből talán
Kimoshatod a vért,
De nem oldja semmi
A lélek rettenetét.
Nem lelt ő örömet
Már a földi létben:
Ezt láttam, ahányszor
Máriára néztem,
Magamhoz vettem őt,
Bújtattam.
Veszélyben éltünk
Attól fogva.
S mindig, mikor hazaértem,
Várt a ház előtt.
Ám egy napon nem jött ki
Elébe...
Beléptem és láttam.
Ül egy ócska széken.
Kimosdva, fésülve
Tisztaság képében,
Testén maga varrta
Halottas ruhája,
Aranyszállal megszőtt
Inge és szoknyája
Fején tiszta kendő

Mint ékes korona,
Akár néma bálvány,
Az Úr menyasszonya.
Akár rab királyné
Végső nászra készen
Mária, Mária
Mért ülsz így e székben?

MÁRIA: Jézusomat várom,
Útban van már, érzem.
Angyalok hadával
Jön a fiam értem.

JÁNOS: Fátyol hullt szemére,
Megfeszült a teste,
Elérkezett, láttam,
Legutolsó perce.
Tudtam, ily álarcot
Csak a halál hozhat,
Tartottam kezem közt
Sokszor már halottat.
Ám ekkor valami
Kettéhasadt bennem,
Fölszállott a testem,
Odahagyván engem.
Szemem lelke látott
Szakítva a testtel,
S egyszer csak ott állott
Elöttem a Mester.

JÉZUS: János, látod, eljöttem,
Anyánkat, hogy felvigyem,
Angyalszárnyon röptessem,
Égi trónra ültessem
Látod, anyám, élek.
Jöjj hát, drága lélek,
Kövess anyám engem,
Öleld át a lelkem!

23. TRANSITUS

JÁNOS és JÉZUS: Ő az Anyám!
Röpítik angyalok,
Szemétől kék az ég,
S a szívetől ragyog.
Holdsugár a haja,
Napfény a homloka,
És ahogy mosolyog,
Múlik az éjszaka.
Üdvözlégy, anyám!
Üdvözlégy, Mária!
Dicsőség tenéked!
Fényesség! Glória!
Arcodat álmodom
Kietlen égre,
Jöjjön el hát
Az anyák kora végre!

V É G E